

Draga braćo i sestre!

Danas je dan velike radosti za svetu Crkvu i za svakoga od vas, draga braćo, koji ćete biti zaređeni za prezbitere, zajedno s vašim obiteljima, prijateljima i svima koji su vas pratili tijekom godina vaše priprave. Kao što obred Svetoga reda na više mjesta snažno naglašava, ono što danas slavimo neodvojivo je povezano s Božjim narodom. Dubina, širina, pa i trajanje ove božanske radosti, izravno je povezano s vezama koje postoje – i koje će se nadalje produbljivati – između vas, ređenika, i naroda iz kojega potječete, kojemu pripadate i kojemu ste poslani na službu. Na ovom se aspektu želim zadržati, uvijek imajući na umu da identitet svećenika proizlazi iz sjedinjenja s Kristom, Velikim i Vječnim Svećenikom.

Mi smo Božji narod. Drugi vatikanski koncil ponovno je oživio svijest o toj istini, gotovo proročki anticipirajući vrijeme u kojem će pripadnost oslabjeti, a osjetljivost za Božju prisutnost postati sve tanja. Vi ste znak da Bog nije prestao okupljati svoju djecu, premda različitu, i združivati ju u jedinstvo koje dolazi odozgor. To nije djelo silovite snage, nego blaga lahora koji je proroku Iliji u času malodušnosti ponovno donio nadu (usp. 1 Kr 19,12). Božja radost ne dolazi u buci, ali ona uistinu mijenja povijest i sjedinjuje srca. Znak tomu otajstvo je Pohoda Blažene Djevice Marije, koje Crkva slavi posljednjeg dana svibnja. Iz susreta Marije i Njezine rođakinje Elizabete izvire Magnificat, Veliča – hvalospjev naroda pohođenog milošću.

Riječi Svetoga pisma koje smo čuli pomažu nam razumjeti ono što se među nama upravo događa. Gospodin u Evanđelju ne pokazuje ni tjeskobu pred smrću, ni ogorčenost zbog povrijeđenih ili nepotpunih odnosa. Dapače, po Duhu Svetomu ti se odnosi učvršćuju. U molitvi postaju jači od smrti. Umjesto da misli na vlastiti svršetak, Isus Ocu predaje odnose koje je izgradio ovdje na zemlji. I mi smo dionici tih odnosa! Evanđelje je do nas stiglo upravo po tim vezama – koje svijet može ranjavati, ali ih ne može uništiti.

Dragi ređenici, zamislite se poput Isusa! Biti Božji – službenici Božji, pripadnici Božjega naroda – ne znači biti odvojen od svijeta, nego duboko usađen u njegovu stvarnost. Ne u idealiziranom, već u stvarnom svijetu. Kao što je Isus hodio među konkretnim ljudima, tako i vas Otac šalje da budete s Njegovim narodom. Posvetite se njima – ne udaljavajući se, ne povlačeći se u sebe, ne pretvarajući primljeni dar u povlasticu. Papa Franjo više nas je puta upozorio da je duhovna zatvorenost najveća prijetnja misionarskom žaru. Samodostatnost gasi oganj poslanja.

Crkva je po svom ustroju misionarska, kao što su to bili i Isusov život, muka, smrt i uskrsnuće. Njegove riječi učinit ćete svojim u svakoj Euharistiji: ona je "za vas i za sve". Nitko nikada nije vidio Boga. On se okrenuo nama, izašao je iz sebe. Sin je postao egzegeza, živi govor. I dao nam je moć da postanemo djeca Božja. Ne tražite, ne tražimo nikakvu drugu moć!

Polaganje ruku, gesta kojom je Isus blagoslivljao djecu i ozdravljao bolesne, u vama neka obnovi snagu Njegova mesijanskog poslanja. U Djelima apostolskim, taj isti čin – koji ćemo uskoro ponoviti – postaje sredstvo prijenosa Duha Svetoga. Tako sada Kraljevstvo Božje združuje vašu osobnu slobodu s Kristovim poslanjem, usađujući vaš razum i mladenačku snagu u radosno poslanje koje je Gospodin povjerio svojoj Crkvi.

U oproštajnom govoru starješinama efeške Crkve – čiji smo odlomak čuli u prvom čitanju – sveti Pavao otkriva temelj svakog poslanja: "Duh Sveti postavio vas je za pastire" (Dj 20,28). Ne za gospodare, već za čuvare. Poslanje pripada Gospodinu. On je uskrsnuo – živ je – i ide pred nama. Nitko nije pozvan zamijeniti Krista. Uzašašće nas uči Njegovoj nevidljivoj prisutnosti. On nam vjeruje, čini nam prostor, i govori: "Dobro je za vas da ja odem" (Iv 16,7). I mi biskupi, dragi ređenici, uvodeći vas u službu, dajemo vam prostora. A vi, u ime Kristovo, otvarajte prostor vjernicima i svakom stvorenju u kojem Uskrsli

stanuje, u kojem nas dotiče i iznova nas zadivljuje. Božji narod brojniji je nego što mislimo. Nemojmo mu postavljati granice.

Od svetoga Pavla, iz njegova dirljivog oproštajnog govora, valja istaknuti još jednu snažnu riječ, onu koja prethodi svima: "Vi znate kakav sam među vama bio sve vrijeme" (Dj 20,18). Neka nam to ostane duboko urezano! "Vi znate kakav sam među vama bio sve vrijeme": transparentnost života. Poznati životi, čitljivi životi, vjerodostojni životi! Unutar smo Božjeg naroda da bismo mogli stajati pred njim, s vjerodostojnim svjedočanstvom.

Zajedno, dakle, gradimo vjerodostojnost Crkve – Crkve ranjene, ali poslane ranjenom čovječanstvu, u rane stvorenoga svijeta. Nije potrebno biti savršen, ali nužno je biti vjerodostojan.

Uskrsli Krist pokazuje svoje rane, i premda su one znak odbacivanja, On oprašta – i šalje nas. Ne zaboravimo: i danas na nas dahće (usp. Iv 20,22), čineći nas službenicima nade. "Zato više nikoga ne promatramo po ljudsku" (2 Kor 5,16). Ono što nam se čini slomljeno i izgubljeno, sada promatramo u svjetlu pomirenja.

"Ljubav nas Kristova obuzima", draga braćo i sestre. To je ljubav koja oslobađa – i osposobljava nas da nikoga ne posjedujemo. Osloboditi, a ne posjedovati. Pripadati Bogu – to je najveće bogatstvo koje možemo imati i dijeliti. Jedino je to bogatstvo koje se dijeljenjem umnaža. To bogatstvo želimo zajedno unijeti u svijet koji je Bog toliko ljubio da je dao svoga jedinorođenog Sina (usp. Iv 3,16).

Zato život koji ovi naši kandidati daruju Crkvi ima puno značenje. Zahvaljujemo im – i zahvaljujemo Bogu koji ih je pozvao u službu svetoga svećeničkog naroda. Zajedno doista povezujemo nebo i zemlju. U Mariji, Majci Crkve, blista ovo zajedničko svećeništvo koje uzvisuje ponizne, povezuje naraštaje i čini nas blaženima (usp. Lk 1,48.52). Neka nas Ona, Majka povjerenja i Majka nade, zagovara kod svoga Sina.